Kai ju pidi Juhanile naeseks saama ja Peetri suure waranduse walitsejaks jääma, siis emalgi enam waewa ei oleks karta. Õhtuks wast jõudis Kai jälle koju.

Selsamal õhtul oli Leena kiriku-ajal käinud ja oma wanemate haua peal nutnud. Ilm oli wääga kena, sestap jäi tema weel tuule käte õue peale ja istus puude alla pinggile. Juhan juhtus kaa sinna tulema. Ta tunnistas temale oma armastust tema wastu, ja palus, et tema teisele ei pidanud minema. Ja Leenu tõutas kaa, temale ja ei kellelegi muule minna.

Waata, seal kuuldi midagi liikuwa. Lauda nurga taka astus Kai lagedale. Tema oli kõik kuulnud, mis need mõlemad teine teisega olid kõnelenud. Ei ta lausunud sõna, aga wiha täis läks ta neist mööda toa poole ja mõtles ise eneses: „Ommeti on tõsi, mis ema rääkis!“

Teisel pühapääwal oli Kaie kõõgi-kord. Triinu ja Leena olid kiriku läinud, Juhan jälle Kiwimäele leikuse ajaks kaks kolm päiwilist palkama. Juba Kaie ema astus kööki. Tulles oli tema

ika teise käe pölle alla hoidnud, ja nüüd tõmbas ta tütre silma ete kaks walget peent rätikut, kohtumehe nimi peal. Kohe töttasid mõlemad Peetri suure tupa. Sai see tehtud siis läksid nemad kambrist wälja, Kai kööki, aga ema oma koju.

Lõuneks olid need kolm naesterahwast üksi leiba wõtmas, sest mõlemad koduses sulased olid oma sugulaste juure läinud, Juhan oli Kiwimäel ja Peeter oma linnu puudega kaugel ära. Kai oli nagu norus; ei ta wastanud teistele muud kui: Ja! ja: Ei! ja ütles enese pea walutawa. Pärast sõõma puhastas Kai sõõma-riistad ja Leena luges Triinule Piiblist. Õhtul tuli Juhan koju, wana Triinu heitis waratselt puhkama, aga Juhan ja Leena istusid jälle õue pinggil, kunni õõ-waht hakkas oma sarwega puhuma.

Nädal läks tülita mööda. Kül Triinu leidis et kuus hõbe lusikat puudusid ära, aga Juhan arwas, kes teab, ehk neid on kuhugi kõrwale unustatud ja tulewad jälle käte.

Tahtis Leena oma kirstu juure minna, kohe